

Verstoorde harmonie

Jij daar, ik hier. Beton grenst aan groen. Duidelijk gescheiden, wel degelijk een band. Elk zijn eigen biotoop, toch trekken we samen een stukje op. Vluchtige ontmoetingen in vroege ochtenduren. Nieuwsgierig bekijk jij mij en ik jou, waarna jij schichtig het veilige groen inschiet, mij glimlachend achterlatend. Komisch eigenlijk, jij met je dunne hanige pootjes, rennend in het groen, ik op mijn stalen ros, het beton wegtrappend. Een koesterend gevoel van wederzijds respect. Mens en natuur in harmonie op dat hele kleine stukje wereld.

Op een duffe maandagmorgen schrik ik op. Wielen draaien nog, maar mijn voeten staan stil op de trappers. Jij, kleine fazant, rent als een dronken wegpiraat over het fietspad. Volslagen in paniek, geen veilige haven om in weg te duiken. Jouw biotoop met geweld verstoord. Metaal geweld. Bulldozers, auto's, metalen hekken. Ik wil naar je schreeuwen, blijf van het beton, ga naar het groen. Maar alle regels zijn verdwenen. Wanhopig probeer je het riet aan de overkant te bereiken. Een wegpiraat op wielen, met een veel grotere snelheid dan jouw dunne pootjes kunnen bevatten, laat jouw kleurenpracht achter op het zwarte asfalt. Huilend raap ik je op en leg je een stukje verderop tussen het riet.

Helmdragende mannen graven met constant grommende machines onverstoord verder. Eenden kwaken verontwaardigd, maar mens overheerst natuur. Verstoort wederom harmonie. Maar hoelang nog?

Terry van Lierop
Oktober 2007